

1.

Hap kapakun e majtë për të zbuluar vetëm feramat.

Agimi sapo ka filluar të lëvizë pendët e tij,
ndërsa malet janë akoma të mbuluara nga nata, kur pata Cornelia ngrihet nga gjumi.

Hap kapakun në qendër dhe pastaj atë në të djathtë për të parë Kornelian.

Përreth saj të gjithë po flenë akoma;
koteci i madh është akoma i zhytur në qetësi.

2.

Cornelia zgjat qafën, ashtu edhe veshët:
ajo e di që për së shpejti, sahati i madh që është afër do bjerë pesë herë.

Dhe menjëherë pas kësaj, mulizeza që nga maja e bredhit
do lëshojë në ajër këngën e saj melodioze.

ALBANAIS

3.

Asgjë tjetër Cornelia nuk pëlqen më shumë se këto zhurma të zgjimit. Para se këndezi me kikirikiiiiiii-të e tij, që kujton që është i pari që po lajmëron fillimin e ditës së re, ajo dëgjon notat e muzikës që dalin nga radioja e fermerit, mjaullimat e maces që po kërkon tasin e saj me qumësht, dhe këtë mëngjes maji, e qara e qyqes që arrin që nga brendësia e pyllit.

Tërhiq imazhin e mëpasshëm deri tek vija për të parë vetëm shpezët e oborrit të fermës.

Pas agimit, një concert i vërtetë fillon në oborrin e fermës. Pulat ngjyrë gri kakarisin, po ashtu dhe kushërirat e tyre të zeza dhe të kuqe, dhe zogjtë me pushin e tyre të verdhë vijnë rrotull tyre duke ligjëruar.

Në breg të ujit, rosaku i trashë bën mak-mak, pranë rosës së tij që flet si me hundë. Kaposhi i detit bën glu-glu, tre thëllëza të bukura këndojnë, dhe pëllumbat po gugasin.

Tërhiq imazhin komplet.

ALBANAIS

4.

E vetmja që nuk hap sqepin është Cornelia.

ALBANAIS

5.

Cdo mëngjes ajo mendon atë ditë kur ajo kishte dashur kaq shumë që zëri i saj të dëgjohej.

E mrekulluar nga melodia që një çift thëllëzash përsëriste çdo here sapo ngrihej dielli, ajo kishte shkuar dhe ishte vendosur mu në mes të kotecit... duke ngritur qafën drejt qiellit, ajo u ishte përgjigjur thëllëzave me më të bukurën këngë pranverore që i rrinte në kokë prej shumë e shumë kohe...

Krrëkkkk! Krrëkkk! Krrëkkk!
Kështttt! Kështtt!

ALBANAIS

6.

Cornelia nuk ka harruar asgjë... As qetësinë e plotë që ndoqi të çirurën e saj të lebetitur, as talljet që e shpuan më pas si shigjetë.

“Patat nuk dine të këndojnë, biles as nuk duhet ta provojnë të këndojnë!”

“Vetëm kakarrima, fërshëllima, çirrje, një vuajtje e vërtetë për veshët!”

“Mos e bëj kurrë më këtë Cornelia, ki mëshirë për ne!”

“Cornelia, kurrë më këtë ë! Preferojmë më mire të shurdhohemi më parë që të mos të dëgjojmë.”

Oborri ishte çakërdisur, biles dhe Kanibali, qeni që i rruante kishte thënë që më mire do ishte që ajo të heshtëte.

Dhe që nga ajo ditë, në fakt Cornelia nuk guxoi kurrë më t’ia merrte këngës.

7.

Si gjithmonë kur bën kohë e bukur Cornelia e kalon ditën në livadh: fermeri i hap portën e gardhit dhe ajo kullot pranë deleve.

Me sqepin e saj të gjerë dhe të mprehtë, ajo pret tufa të mëdha bari, që nga kashta dhe jonxha, nga tërfili dhe lëpjeta, nga gjethe-delli tek radhiqja.

ALBANAIS

8.

Tani nata ka rrënë edhe në oborrin e shpezëve.
Këtë natë nuk ka hënë por vetëm yje të rrallë që dridhen.
Pulat ngjyrë gri, ato të zeza, rosaku i trashë, gjeli i detit plakaruq,
gjithë llojet e tjera të pulave si dhe zogjtë, të gjithë po flenë.

Cornelia, bën dhe ajo si ata... Me këmbët e future në vetvete,
kokën mbi pëndët, sytë e mbyllur, ajo ëndërron.

ALBANAIS

9.

Por befas, Cornelia hap sytë: një zhurmë i ka tërhequr vemendjen.
I duket sikur diçka fërkohet, kruhet diku, por tepër lehtë;
pastaj ajo diçka ndal, pastaj rifillon; dhe ndërmjet këtyre momenteve i duket të
dëgjojë pëshpëritje të mbytyra, që nuk mund t'i nxjerrin asnjë nga shpezët e fjetura.

ALBANAIS

10.

Cornelia është zgjuar tërësisht më në fund.
Ajo zhbirron errësirën duke drejtuar vështrimin e saj nga porta,
drejt kotecit ku pulat-mama flenë,
të rrethuara nga zogjtë e tyre që andej nga vjen zhurma, ajo është e sigurtë.
Dhe në fakt, në natën e zezë, Cornelia dallon hije gjithashtu të zeza...
Të shtrira, të bëra si petë, forma të çuditshme,
vijne rrotull zogjve në një mënyrë të heshtur që i japin frikën.

ALBANAIS

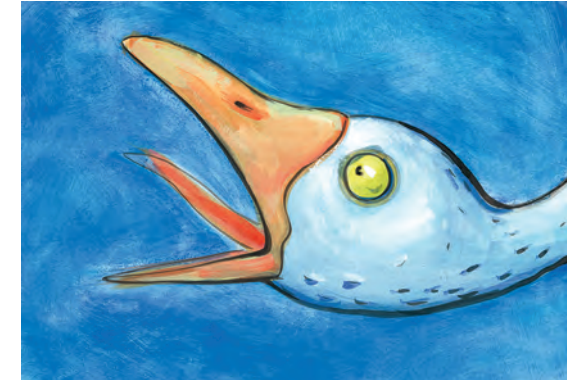

11.

Cornelia nuk ka kohë të mendohet se çfarë duhet të bëjë.
Ajo hap me sa fuqi kishte sqepin e saj, dhe...

Krëukkkk! Krëukkk! Krëukkk!
Kështtt! Kështtt! Kështtt!

ALBANAIS

12.

Cornelia bërtet me sa kishte fuqi!
Fërshëllimat e saj të mprehta depërtojnë nëpër natën e plotë dhe koteci zgjohet,
me një rrëmujë dhe zhurmë që errësira i bën akoma më kaotike.
Ka-ka-ka ka-ka-ka! Kërshttt! Gluglugluglu Bong! Mak-mak-mak-mak!
Kështttt! Kirikiki! Kirikiki! Kështtt!

Hajdutët të lemerisur nga frika, përfitojnë nga rëmuja për t'u zhdukur.
Ata i shpëtojnë Kanibalit që nuk i kishte dëgjuar kur kishin arritur dhe i ndiqte kuturu me lehjet e tij të kota.

ALBANAIS

13.

Dita sapo ka nxjerrë kryet e saj, kur gjithë kafshët e fermës rrethojnë Cornelian.

“Faleminderit Cornelia.”

“Pa ty, zogjtë nuk do ishin më këtu.”

“Kush e di se çfarë do të kishin bërë akoma këta bandita, po të mos i kishe ndjekur ti.”

“Faleminderit Cornelia.”

“Ishte zëri yt që na shpëtoi!” “Faleminderit, faleminderit!”

ALBANAIS

14.

I shqetësuar nga zhurma e madhe fermeri doli nga shtrati i tij. Nga dritarja, ai pa Kanibalin që vraponte, dhe dalloi siluetat që po largoheshin por pa kuptuar se ç'po ndodhte. Por zerin e Kanibalit, ai e njofti mire.

Dhe për këtë, pasi kishte falenderuar Kornelian, ai vendos vetëm për të, pranë vendit të Kanibalit, një kasolle të bukur prej druri.

ALBANAIS

15.

Dhe në mbrëmje, kur ajo është e lodhur sa nuk ka fuqi të lëvizë, Cornelia pushon duke dëgjuar fermerin të ulur në një stol përpara shtëpisë. Sot ai i tregon një histori të vjetër që ka ndodhur në Romë, ku thuhet që ka shtatë kodra.

Përgjatë një nate, ka shumë e shumë kohë, ushtarët e armikut sulmuan pa prituri e pa kujtuar një nga këto kodra, që quhet Kapitol; por një trupë patash kishin dhënë alarmin dhe e penguan pushtimin e qytetit.

Cornelia nuk është e sigurtë në i kupton të gjitha, ka shumë fjalë të ndërlikuara në rrëfimin e fermerit, por kurajoja e këtyre patave-roje, kjo i jep një kënaqësi të paparë.

Fund

ALBANAIS

